

Întunericul încă dănuie

20 mai 2005

Gili Cârstea

Imediat înainte de sesiunea CG din 1888 de la Minneapolis, sora White era conștientă despre conflictul din jurul legii din Galateni. Ea a scris celor două tabere ce se conturau, rugând pe combatanți să păstreze limitele buneii cuviințe creștine. Dar ea nu a știut nimic despre intenția lui Dumnezeu de a oferi bisericii Sale "începutul" mării strigări a îngerului al treilea. A fost la fel de surprinsă de solia prezentată acolo ca toți delegații, ba poate chiar mai surprinsă decât unii conducători de la Battle Creek, care se așteptau ca legea din Galateni să fie subiectul principal al conferinței.

Un aspect interesant este că sora White s-a simțit îndemnată să vorbească atunci despre lucruri care aparent nu aveau legătură cu solia neprihănirii lui Hristos. Predicile ei din timpul sesiunii, ca și multe articole scrise după 1888, insistă asupra unei grave deficiențe a credinței sfinților, deficiență care trebuia văzută și recunoscută înainte ca solia îngerului al treilea să se transforme în marea strigare. Subiectul ei principal era lipsa cunoașterii caracterului lui Dumnezeu și manevrele diavolului în această direcție. Iată ce spunea ea la Minneapolis sâmbătă după amiază, 13 octombrie 1888:

"Universul întreg privea cu mare interes. De ce? Urma să se dea cea mai mare bătălie între puterea întunericului și Prințul luminii. Satana urmărea să-și dezvolte permanent puterea. Care era puterea lui? El afirma că este prințul acestei lumi și își exercita puterea asupra locuitorilor pământului. Aceasta era folosită într-un mod așa de eficient, astfel ca ei să nu-L recunoască pe Dumnezeu. Satana dorea ca fiii oamenilor să capete o asemenea concepție despre lucrarea lui măreață, încât să vorbească doar despre marea lui putere. În acest scop, el așeza permanent pe Dumnezeu într-o lumină falsă. El îl prezenta ca pe un Dumnezeu al nedreptății, și nicidecum al îndurării. El le agita permanent mintea ca ei să aibă o concepție greșită despre Dumnezeu.

Cum putea Dumnezeu să fie prezentat corect lumii? Cum urma El să fie cunoscut ca un Dumnezeu al dragostei, plin de îndurare, delicatețe și milă? Cum urma să afle lumea lucrul acesta? Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, iar El

urma să descopere lumii caracterul lui Dumnezeu” (EGW 1888 Materials, vol. 1, p. 75).

Delegații prezenți în sală nici nu bănuiau că lumina din cer stătea să cadă peste acea adunare, căreia cerul îi trimitea chiar atunci “un învățător al neprihănirii” care să ridice o punte între legea lui Dumnezeu și neprihănirea lui Hristos. Convinși că biserica are deja o înțelegere corectă despre caracterul lui Dumnezeu, ei și-au împietrit inimile și și-au astupat urechile, aruncându-se bezmetic într-o discuție sterilă despre legea din Galateni. În timp ce sora White asculta cu mare atenție predicile lui E.J.Waggoner și remarcă deseori că “aici este mare lumină,” cel mai mare savant al bisericii de atunci susținea că ceea ce se întâmpla acolo era “cea mai mare calamitate care s-a abătut peste noi.”

Această declarație nu a fost repudiată nici astăzi, la peste un secol de atunci. De ce? Din cauză că nici noi, cei de astăzi, nu credem că avem probleme de înțelegere cu privire la caracterul lui Dumnezeu. Nici noi nu credem că neprihănirea lui Hristos ar avea vreo legătură cu judecata lui Dumnezeu sau cu manevrele diabolice ale lui Satana de a deforma caracterul lui Dumnezeu în ochii oamenilor. Generația prezentă nu știe nimic despre manevrele la care se pretează adversarul spre a deforma faptele și afirmațiile lui Dumnezeu. Și nici nu dorește să știe nimic la acest subiect, deși pretinde că apreciază lucrarea lui Hristos, aceea de a “strica” lucrările diavolului.

La tribuna sesiunii din 1888, acea doamnă curajoasă întreba pe liderii Bisericii Adventiste: “Atunci, ce vom face în această privință? Vom lăsa acest întuneric să dăinuie? Nu. Există putere pentru noi acum, aici, o putere care va aduce lumina cerului în lumea noastră întunecată” (idem).

Noi suntem martori că ea spunea adevărul. Era acolo și atunci o putere care urmărea să clarifice acuzațiile nebunești că Dumnezeu este la originea suferinței și morții. Era puterea neprihănirii lui Hristos care dorea să conecteze biserica la izvorul vieții. Ziua ispășirii pentru cei vii și ștergerea păcatelor erau la un pas de ei. Începuse marea strigare, “în descoperirea neprihănirii lui Hristos, Răscumpărătorul iertător de păcate.” Începuse să strălucească lumina aceluia “înger” a cărui slavă trebuia să lumineze întreg pământul.

În ciuda eforturilor ei disperate, frații au lăsat acel “întuneric să dăinuie.” Dăinuie de mulți ani, și va mai dăinui încă mulți ani, până când urmașii acelor frați vor recunoaște că acolo, în 1888, la Minneapolis, era “o putere” care ar fi adus “lumina cerului în lumea noastră întunecată.” Sau se vor da la o parte din drum, ca biserica să aibă șansa de a aprecia singură eficiența acelei solii.